

6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa

- Skarżący twierdzi, że art. 20 lit. b) nie ma mieć zastosowania sam w sobie do osób fizycznych, które zajmują stanowiska kierownicze w podmiocie umieszczonym w załączniku VIII. Ponadto art. 20 lit. b) przewiduje umieszczenie w wykazie osób fizycznych, „które są zaangażowane w irańskie działania wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych [...], bezpośrednio powiązane z takimi działaniami lub **zapewniają** wsparcie takich działań”. Poprzez umieszczenie skarżącego w załączniku II bez przytoczenia dowodów na to, że skarżący zapewniał aktywne i rzeczywiste wsparcie irańskim działaniom nuklearnym w chwili umieszczenia go w załączniku II, Rada naruszyła prawo.

7) Zarzut siódmy dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych i naruszenia zasady proporcjonalności

- Skarżący twierdzi, że w rozpatrywanym przypadku żaden cel interesu ogólnego nie może uzasadnić takich rygorystycznych środków nakładanych na osoby fizyczne, które nawet przez krótki okres zajmowały stanowisko kierownicze w ramach Irańskiej Agencji Energii Atomowej. Ponadto, nawet gdyby środki te zostały uznane za uzasadnione na podstawie celu interesu ogólnego, wciąż można by je krytykować ze względu na to, że nie zapewniają rozsądnego stosunku proporcjonalności pomiędzy zastosowanymi metodami a zamierzonym celem.

⁽¹⁾ Dz.U. UE z dnia 24 czerwca 2008 r., L 163/43.

⁽²⁾ Dz.U. UE z dnia 24 czerwca 2008 r., L 163/29.

⁽³⁾ Dz.U. UE z dnia 8 sierpnia 2008 r., L 213/58.

⁽⁴⁾ Dz.U. UE z dnia 18 listopada 2009 r., L 303/64.

⁽⁵⁾ Dz.U. UE z dnia 27 lipca 2010 r., L 195/39.

⁽⁶⁾ Dz.U. UE z dnia 27 października 2010 r., L 281/81.

⁽⁷⁾ Dz.U. UE z dnia 18 listopada 2009 r., L 303/31.

⁽⁸⁾ Dz.U. UE z dnia 27 października 2010 r., L 281/1.

⁽⁹⁾ Dz.U. UE z dnia 24 marca 2012 r., L 88/1.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2013 r. — Transworld Oil Computer Centrum i in. przeciwko Eurojust

(Sprawa T-192/13)

(2013/C 171/57)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Transworld Oil Computer Centrum BV (Berg en Dal, Niderlandy), Transworld Payment Solutions Ltd (Bermudy), Transworld ICT Solutions Ltd (Bangalore, Indie), Transworld Oil USA, Inc. (Houston, Stany Zjednoczone Ameryki), Bermuda First Curaçao Ltd (Bermudy) i Johannes Christiaan Martinus Augustinus Maria Deuss (Bermudy) (przedstawiciel: adwokat T. Barkhuysen)

Strona pozwana: Eurojust

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności potwierdzającej decyzji Eurojust z dnia 2 lutego 2013 r.,
- zwrócenie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Eurojust na podstawie drugiego wniosku z dnia 31 grudnia 2012 r. z uwzględnieniem stanowiska prawnego Sądu,
- obciążenie Eurojust kosztami związanymi ze sporządzeniem skargi i z drugim wnioskiem

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku zbadania przez Eurojust wszystkich podstaw prawnych podniesionych przez skarżące
 - Wniosek o udzielenie informacji z dnia 4 października 2012 r. i drugi wniosek o informacje z dnia 31 grudnia 2013 r. zostały oparte na różnych podstawach prawnych, w tym na art. 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, art. 8 ust. 2, art. 41 ust. 2 i art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2010, C 83, s. 389). Mimo to Eurojust oparł zaskarżoną decyzję wyłącznie na postanowieniach dotyczących dostępu do dokumentów Eurojust. Inne podstawy prawne, na które powołały się skarżące nie zostały uwzględnione przez Eurojust niezgodnie z prawem.
- 2) Zarzut drugi dotyczący wydania decyzji przy braku dochowania należytej staranności i niedostatecznego uzasadnienia
 - Eurojust odmówił udzielenia żądanej informacji i powołał się w tym celu na odstępstwa przewidziane w art. 4 ust. 1 lit. a) i b) dotyczące dostępu do dokumentów Eurojust. Jednakże w zaskarżonej decyzji Eurojust nie uzasadnił, lub w każdym razie nie uczynił tego w sposób wystarczający, dlaczego i w jakim zakresie owe odstępstwa mają zastosowanie w niniejszym przypadku.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący błędnego zastosowania przez Eurojust odstępstw przewidzianych w art. 4 ust. 1 lit. a) postanowień dotyczących dostępu do dokumentów w zakresie „toczących się krajowych dochodzeń” i „zwalczania ciężkiej przestępczości”
 - Skarżące miały uzasadnione podejrzenie, że organ lub organy śledcze działały w trakcie postępowania przygotowawczego niezgodnie z prawem. Celem dalszego uzasadnienia owego podejrzenia przedstawiły między innymi wnioski o wydanie informacji przez Eurojust. Eurojust uważa, że żądana informacja nie może zostać udzielona, ponieważ trwa jeszcze sądowe dochodzenie wstępne. Zdaniem skarżących Eurojust powołuje się na owe odstępstwa niezgodnie z prawem i bez wystarczającego uzasadnienia.

4) Zarzut czwarty dotyczący błędnego zastosowania przez Eurojust odstępstwa przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. b) postanowień dotyczących dostępu do dokumentów w zakresie „sfery prywatnej i integralności jednostki”.

— Eurojust nie podniósł, ani nie wykazał, że żądane dokumenty zawierają dane osobiste osób trzecich. Ponadto sama okoliczność, że dokument zawiera dane osobiste nie oznacza w sposób konieczny, że naruszone są sfera prywatna i integralność jednostki. Ewentualne wypowiedzi urzędników, które nie zostały dokonane we własnym imieniu, nie mogą uzasadnić odmowy udzielenia żądanych informacji.

W zakresie, w którym miało dojść do naruszenia integralności i sfery prywatnej jednostki, Eurojust powinien dokonać analizy, czy — i jak — żądane dokumenty mogłyby zostać poddane anonimizacji lub jedynie częściowo udostępnione. Eurojust niezgodnie z prawem zaniechał dokonania owej analizy.

5) Zarzut piąty dotyczący błędnego zastosowania przez Eurojust odstępstwa przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. a) postanowień dotyczących dostępu do dokumentów w zakresie „stosowania przepisów w odniesieniu do tajemnicy zawodowej”.

Powołanie się na wskazane odstępstwo jest nieuzasadnione. Skarżące nie dostrzegają, jakie przepisy dotyczące poufności miałyby podlegać w tym przypadku zastosowaniu i kwestionują, jakoby obowiązywały tego rodzaju przepisy, które sprzeciwiałyby się wydaniu żądanych dokumentów.

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2013 r. — dm-drogerie markt przeciwko OHIM — V-Contact (CAMEA)

(Sprawa T-195/13)

(2013/C 171/58)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: dm-drogerie markt GmbH & Co. KG (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci B. Beinert i O. Bludovsky)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: V-Contact Kft (Szada, Węgry)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki

towarowe i wzory) z dnia 17 stycznia 2013 r. (odwołanie dotyczące postępowania w sprawie sprzeciwu nr R 452/2012-1) oraz w ramach skorygowania usunięcie znaku towarowego zgłaszającego;

— posiłkowo, stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 stycznia 2013 r. (odwołanie dotyczące postępowania w sprawie sprzeciwu nr R 452/2012-1) oraz przekazanie sprawy do OHIM;

— posiłkowo, stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 stycznia 2013 r. (odwołanie dotyczące postępowania w sprawie sprzeciwu nr R 452/2012-1).

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: V-Contact Kft

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CAMEA” dla m.in. towarów z klas 3, 5 i 16 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 279 928.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: rejestracja międzynarodowa wskazująca m.in. Unię Europejską i obejmująca towary z klas 3, 5 i 8.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2013 r. — Nanu-Nana Joachim Hoepf przeciwko OHIM — Stal-Florez Botero (la nana)

(Sprawa T-196/13)

(2013/C 171/59)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nanu-Nana Joachim Hoepf GmbH & Co. KG (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Boddien)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Lina M. Stal-Florez Botero (Maarssen, Niderlandy)